

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **D. M.**
zastoupen advokátkou Mgr. Adélou Hepovou
sídlem Potoční 2156/6, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MD-44833/2025-160/3 z 6. 8. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Magistrát hlavního města Prahy přípisem doručeným 30. 10. 2024 oznámil žalobci dosažení 12 bodů v bodové kartě řidiče a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Proti provedení záznamu podal žalobce blanketní písemné

námítky ve smyslu § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Po nahlížení do spisu podal ještě námitku podjatosti úřední osoby, jíž prvostupňový správní orgán neshledal důvodnou. Dne 28. 1. 2025 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí č. j. MHMP 82141/2025/Dit, jímž podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), zamítnul žalobcovy námitky a potvrdil záznam dvanácti bodů v registru řidičů k 11. 10. 2024.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
3. Žalovaný konstatoval, že o provedených záznamech bodů do evidenční karty nevznikly pochybnosti. Prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav z řádně provedených důkazů, jež hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Podklady, jež založil do spisové dokumentace, vypovídají o spáchání přestupků, za něž byly žalobci postupně zaznamenány body. Prvostupňový správní orgán nebyl povinen vyžádat si příkazové bloky, neboť žalobcova strohá argumentace nebyla způsobila zpochybnit obsah Oznámení o uložení pokut příkazem na místě. Žalobce nepředestřel argumenty, které by výše uvedený postup zdůvodnily ani v odvolání či jeho doplnění.

2. Argumenty účastníků řízení.

4. **Žalobce v žalobě** obecně namítl, že napadené rozhodnutí není přesvědčivé a nemá oporu ve správním spisu. Jeho odůvodnění není individuální. Je založené na pouhém konstatování. Mezi jím a výrokem je zřejmý nesoulad. Žalovaný v něm nepředestřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Z výše uvedených důvodů žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Zatímco námitky žalobce shledal obecnými, odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak zcela dostatečně konkrétním. Kategoricky odmítl namítané nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí. Hodnotil podklady jednotlivě a ve vzájemných souvislostech. Své úvahy zachytil v napadeném rozhodnutí. Jeho výrok koresponduje s odůvodněním a vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a právní východiska.

6. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, podala ji včas oprávněná osoba. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
7. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalovaný ani žalobce s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřili nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009].
8. Úvodem právního hodnocení soud předeslal, že správní soudnictví je ovládáno zásadami dispoziční a koncentrační, vyjádřenými rovněž v § 71 s. ř. s., podle jehož odst. 1 písm. d)

musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vymezením žalobního bodu se zabýval NSS například v rozsudku 2 Azs 92/2005 z 20. 12. 2005, podle nějž je žalobce povinen „*uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...] Líčení skutkových okolností v žalobě nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Rozšířený senát v rozsudku 4 As 3/2008 z 24. 8. 2010 upřesnil, že „*jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn.*“

9. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tak oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se mu u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, nebo dohledával ve správním spisu další argumenty na podporu žalobcových tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. (Již citovaný rozsudek rozšířeného senátu 4 As 3/2008).
10. Jedinou námitkou žalobce byla tvrzená nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí a pro nesrozumitelnost jeho výroku. Tu pouze plynule rozvedl.

3.2. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

11. Žalobce obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle jeho názoru nebylo přesvědčivé, nemělo oporu ve správním spisu, nebylo dostatečně individualizované a neobsahovalo úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení důkazů a zjišťování skutkového stavu.
12. Nejvyšší správní soud konstatoval, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, neboť pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS 1 Afs 92/2012-45 z 17. 1. 2013 či 2 As 337/2016-64 z 29. 6. 2017).
13. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná tehdy, když se správní orgán nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. rozsudek NSS 2 As 37/2006-63 z 21. 12. 2006). Jak dále uvádí NSS v rozsudku 2 Ads 58/2003-75 z 4. 12. 2003, „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení*

provedeny“. NSS dále zdůraznil, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která soudu fakticky znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS 3 Azs 69/2016-24 z 28. 2. 2017 či 4 As 146/2017-35 z 27. 9. 2017).

14. Žalovaný se zabýval všemi namítanými pochybeními prvostupňového správního orgánu. Jednalo se konkrétně o pochybnosti nad řádností příkazního řízení vedeného o třech přestupcích. Žalobce blíže nerozvedl, v čem pochybnosti shledal a pouze stroze odkázal na judikaturu. Poznamenal, že si prvostupňový orgán měl opatřit příkazový blok k prokázání skutečností uložených v Oznámeních o uložení pokuty příkazem na místě z 15. 6. 2022, 17. 6. 2022 a 26. 1. 2023 (dále jen „Oznámení“). V souvislosti s tím požádal o přerušení řízení za účelem obstarání stejnopisů příkazů na místě žalobcem samotným.
15. Žalovaný nejprve upřesnil, že správní orgán je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů (pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (rozsudek NSS 9 As 96/2008-44 z 6. 8. 2009).
16. Žalovaný vycházel z obsahu správního spisu, jenž obsahoval tři Oznámení a tři rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek. Shledal je shodně s prvostupňovým správním orgánem způsobilými pro záznam v registru řidičů. Souhlasil, že Oznámení obsahují veškeré údaje, z nichž lze určit, komu, kdy, kde a za jaká jednání policie pokuty uložila příkazem na místě. Za tato jednání byly žalobci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče, o nichž prvostupňový správní orgán ani žalovaný nepojali nejmenší pochybnosti.
17. S odkazem na rozsudky NSS 8 As 186/2016-35 z 29. 3. 2017 a 3 As 19/2011-74 z 4. 1. 2012 žalovaný také poznamenal, že pro zpochybnění záznamů bodů by žalobce musel argumentovat konkrétními okolnostmi. Upozornil, že žalobce jen kuse odkázal na existenci pochybností. Žalobce nepředestřel nosnou argumentaci v prvostupňovém ani odvolacím řízení, která by založila povinnost prvostupňovému správnímu orgánu či žalovanému opatřit si příkazové bloky a doplnit tak podklady k dalšímu dokazování. Na závěr žalovaný poznamenal, že ačkoliv žalobce 6. 3. 2025 požadoval přerušení řízení po dobu alespoň jednoho a půl měsíce, do dne vydání napadeného rozhodnutí argumentaci nerozvedl a žádné podklady nepředložil.
18. Protože žalobce namítl jen nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, mohl se soud zabývat pouze tím, zda žalovaný dostatečným způsobem předestřel veškeré úvahy, jimiž se při vypořádání odvolání žalobce řídil a zda dostatečně vysvětlil, proč mu nevyhověl. Soudu již nepříslušelo hodnotit, zda postupoval zákonným způsobem, když si např. neopatřil žalobcem několikrát požadovaný příkazový blok k prokázání skutečností v Oznámeních uvedených. Přesto soud stručně poznamenává, že postup žalovaného má oporu v setrvalé judikatuře správních soudů (kromě shora uvedených rozhodnutí jde např. o rozsudek NSS 6 As 174/2019-44 z 2. 6. 2021).

19. Soud nejprve konstatoval, že žalovaný podrobně popsal, z jakých podkladů vycházel. Žalobce sporoval odvoláním tři konkrétní Oznámení. Žalovaný hodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a vysvětlil, jaká skutková zjištění z nich vyplývají. Zároveň žalovaný žalobci sdělil, že bylo jeho úkolem poskytnout alespoň základní podloženou argumentaci, kterou by zpochybnil obsah Oznámení a založil prvostupňovému správnímu orgánu, potažmo žalovanému povinnost opatřit si další podklady k prokázání skutečností v nich obsažených. Žalobce tak neučinil. Proto si je prvostupňový správní orgán ani žalovaný neopatřily. Zjištěný skutkový stav měl tak plný základ ve správním spisu. Odůvodnění bylo vnitřně konzistentní, přesvědčivé, dostatečně konkrétní ve vztahu k projednávané věci, srozumitelné a logicky strukturované. Soud dokázal snadno zjistit skutkové i právní důvody napadeného rozhodnutí.
20. Na základě výše uvedeného soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

3.3. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.

21. Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro svou nesrozumitelnost spočívající v nesouladu výroku a odůvodnění.
22. K otázce nesrozumitelnosti se NSS vyjádřil v rozsudku 2 Ads 58/2003-75 tak, že: *„za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.“*
23. Napadené rozhodnutí obsahovalo výrok, z něhož bylo zřetelné, že žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Výrok odpovídal rozvedeným důvodům napadeného rozhodnutí, jímž se soud věnoval v kapitole 3. 2. rozsudku. Soud tak neshledal nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost spočívající v nesouladu výroku a odůvodnění. Proto námitka nebyla důvodná.

4. Závěr a náklady řízení.

24. Správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí na základě důkazů, které hodnotily jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Své závěry dostatečně individuálně a přesvědčivě odůvodnily. Napadené rozhodnutí bylo plně přezkoumatelné pro jeho srozumitelnost i dostatek důvodů. Jelikož soud nepřisvědčil žádné žalobní námitce, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 9. prosince 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu